

עפ"ג (באר שבע) 2225-10-24 - מוהנד רביע (עציר) תושבי איו"ש נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד השופט הבכיר, אליהו ביתן -
אב"ד
כבוד השופט אהרון משניות
כבוד השופט יעקב דנינו

15 אוקטובר 2024
עפ"ג 2225-10-24 רביע(עציר)
נ' מדינת ישראל

המערער:
נגד
המשיבה:
מוהנד רביע (עציר) תושבי איו"ש
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער,

ב"כ המשיבה, עו"ד רחל אטיאס

פסק דין

המערער, תושב השטחים שאין לו אישור כניסה לישראל, הורשע על פי הודאתו בעבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12 (1) בחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

בכתב האישום שהמערער הודה בעובדותיו מתואר כי בתאריך 13.08.24 בשעה 11:15, בעת שמדינת ישראל מצויה במצב מלחמה, המערער שהה במתחם אתר בנייה במושב ניר עקיבא.

התביעה טענה שמתחם העונש ההולם נע בין חודשיים לשבעה חודשי מאסר בפועל, ועתרה להטיל על המערער מאסר בשליש העליון של המתחם ועונשים נלווים.

ההגנה עתרה להטיל על המערער לכל היותר 3 וחצי חודשי מאסר.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירה בה הורשע המערער. התייחס למתחם העונש שנקבע

בהלכת אלהרוש. עמד על החמרת מדיניות הענישה בתקופת מלחמת "חרבות ברזל" והפנה לפסקי דין בהם נקבע מתחם הנע בין חודשיים לשבעה חודשי מאסר. וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין חודשיים לשבעה חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. בקביעת העונש בגדרי המתחם שנקבע, בית המשפט ציין שהמערער נכנס לישראל לצרכי פרנסה ושכתב האישום איננו מציין את משך שהייתו בישראל; התייחס להרשעותיו הקודמות של המערער וציין את הצורך בהרתעת המערער והציבור. ובסופו של דבר הטיל על המערער חמישה חודשי מאסר בפועל, חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור העבירה בה הורשע, קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תחתיו, והתחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירה בה הורשע.

מכאן הערעור.

ב"כ המערער טוען כי יש מקום לשוב ולבחון את מדיניות הענישה הראויה ואת מתחם העונש ההולם לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין. טוען כי על אף מצב החירום הרי שהחשש מתופעת השהייה הבלתי חוקיים פחתה, ולראיה המדינה עצמה חזרה להנפיק אישורי כניסה והמחוקק לא ראה מקום להחמיר את העונש בעבירות אלה. וטוען שיש מקום לחזור למתחמי העונש שהיו נהוגים טרם המלחמה. עוד ציין, שהמערער נתפס באתר בנייה בעיצומו של יום עבודה. טען כי עונשי המאסר בפועל ועל תנאי שהוטלו על המערער חורגים מהרף העליון של 7 חודשים. וטען כי היה מקום למקם את עונשו של המערער ברף התחתון של המתחם או בקרבתו, גם בהתחשב בעברו הפלילי. והוא עותר להקל משמעותית בעונשו של המערער.

ב"כ המשיבה טענה כי מתחם העונש ההולם שנקבע מתאים לפסיקה ושהעונש שהוטל על המערער איננו מחמיר אותו, בהתחשב בהרשעותיו הקודמות בעבירות כניסה לישראל. וביקשה לדחות את הערעור.

קראנו את כלל החומרים הנוגעים לענין ושמענו את טיעוני הצדדים והחלטנו לדחות את הערעור על רכיב המאסר בפועל ולהתערב ברכיבי המאסר המותנה והקנס.

בימים אלה מלאה שנה למתקפת הפתע הרצחנית הרת האסון של ארגוני טרור ופורעים אחרים מרצועת עזה, שגבתה מחיר דמים כבד מאוד וקלעה את המדינה למצב שלא ידעה כמוהו. בעקבות זאת ישראל נכנסה למלחמה מול רצועת עזה והמערכה התפתחה לזירות רבות נוספות והיא נמשכת ומתנהלת בעוצמה גם בימים אלה וסופה טרם נראה באופק.

בד בבד עם ההסלמה בזירות החיצוניות, פעילות הטרור משטחי איו"ש התגברה מאוד וארגוני הטרור פועלים ללא לאות לביצוע פיגועים נגד תושבי המדינה.

האווירה הביטחונית המתוחה מהווה כר פורה להלהטת הרוחות ולדרבון גורמים עוינים לביצוע פיגועים במדינה ובאזרחיה בכל דרך אפשרית, כולל על ידי מי שנכנס אליה משטחי הרש"פ שלא כחוק ולמרבה הצער אף על ידי אזרחי מדינת ישראל.

נוכח המצב הביטחוני המיוחד כמתואר, נקבע בשורה של פסקי דין כי מתחם העונש ההולם העקרוני בעבירות כניסה לישראל ושהייה בה שלא כדין של תושבי הרש"פ, נע בין חודשיים לשבעה חודשי מאסר בפועל (ראה והשווה עפ"ג 31211-10-23 מדינת ישראל נ' אלנגאר (22.10.23); עפ"ג 21243-12-23 מדינת ישראל נ' סוויטי (13.12.23); עפ"ג 32957-11-23 מדינת ישראל נ' נגאר (22.11.23); עפ"ג 39260-11-23 מדינת ישראל נ' אבו טעימה (22.11.23); עפ"ג 63194-11-23 מדינת ישראל נ' הווארין (6.12.23); רע"פ 7908/23 עיסא אלנגאר נ' מדינת ישראל (27.11.23); ועפ"ג 25013-05-24 מדינת ישראל נ' גבר חרוב ואח' (12.05.24)).

יודגש, כי מתחם העונש ההולם שנקבע הוא לרכיב המאסר בפועל בלבד.

הטעם בהחמרת מתחם העונש ההולם העקרוני נעוץ בכך שבתקופה ביטחונית מתוחה וכל שכן בתקופת מלחמה משמעותית בה המדינה שרויה, הערכים של ביטחון המדינה וביטחון הציבור בהקשר של עבירות הכניסה לישראל, מקבלים משקל גבוה יותר מזה שניתן להם בימי שגרה. מטבע הדברים במצבים כאלה, החשש הקיים תמיד שתושבי הרש"פ שנמצאים בישראל ובמיוחד אלה שנכנסו אליה שלא כדין וללא כל בדיקה ואישור של הגורמים המוסמכים, יפגעו בדרך כזו או אחרת בביטחון המדינה ובאזרחיה, עולה והופך למוחשי ומבוסס יותר ובנגזר מכך מעשה העבירה מסווג כחמור יותר בהשוואה לתקופת שגרה, וגם הצורך בהרתעה מפני הכניסה לישראל והשהייה בה שלא כדין מקבל משקל גבוה יותר.

בתקופה האחרונה אנו עדים להתגברות ניסיונות הפיגוע בשטחי איו"ש ובתחומי מדינת ישראל, כולל מספר רב של פיגועים בימים האחרונים. למרבה הצער גם היום, לפני זמן קצר, מפגע ירה באזרחים באזור גן יבנה, רצח שוטר ופצע ארבעה אחרים.

בהינתן המלחמה הרב זירתית העצימה והאינטנסיביות של ניסיונות הפיגוע באזרחי ישראל, טענת ב"כ המערער כי "החשש מהסכנה שיש בתופעת השהים הבלתי חוקיים, פחתה" ועל כן הגיעה העת לבחון מחדש את המדיניות המשפטית שנקבעה בתקופת המלחמה לגבי שוהים בלתי חוקיים, משוללת יסוד והיא רחוקה מלשקף את המציאות.

בתקופה זו, הסכנה הנשקפת לתושבי מדינת ישראל מהימצאות תושבי הרש"פ בתחומיה רבה וחמורה, ובמצב הדברים הנוכחי ההצדקה להחמרת מתחם העונש ההולם בעבירות השב"ח עומדת בעינה ואף ביתר שאת.

אין בנסיבות העבירה של המערער דבר המצדיק קביעת מתחם עונש הולם נמוך ממתחם העונש ההולם העקרוני החל. וממילא אין מקום להתערב במתחם העונש ההולם שנקבע למעשה המערער בבית המשפט קמא - שניים עד שבעה חודשי מאסר.

אשר לעונש עצמו. המערער גבר בן 34. לחובתו 6 הרשעות קודמות בעבירות של כניסה ושהייה בישראל שלא כחוק. פעם אחר פעם הוא נדון לעונשי מאסר - לתקופות שבין 3 ל- 10 חודשים - ומוטלים עליו מאסרים על תנאי והוא שב ונכנס לישראל שלא כדין.

עבר פלילי של נאשם הוא נתון שיש להתחשב בו בקביעת העונש וכך גם הצורך בהרתעת נאשם מפני ביצוע עבירה נוספת.

בענייננו, בהתחשב בריבוי הרשעותיו הקודמות של המערער באותו סוג עבירה, הצורך בהרתעת המערער מפני ביצוע עבירה נוספת ברור מאליו.

נוכח נתונים אלה, קביעת עונש המאסר של המערער מעט מעל הרף האמצעי של מתחם העונש ההולם אינה בלתי סבירה ומכל מקום אינה מצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

יוזכר שב"כ המערער טען בערכאה הדיונית להטלת עונש שלא יעלה על 3.5 חודשי מאסר בפועל.

לצד דברים אלה, יש טעם בטענת ב"כ המערער כי התקופה המצטברת של רכיבי המאסר בפועל והמאסר על תנאי מגיעה ל- 10 חודשים כשהעונש המירבי הוא שנת מאסר אחת.

אשר לקנס, בית המשפט קמא לא קבע מהו מתחם הקנס ההולם בנסיבות ולא נתן דעתו ליכולת של המערער לעמוד בתשלום הקנס והרושם הוא שבהתחשב בכלל רכיבי הענישה שנקבעו למערער, הקנס שהוטל על המערער גבוה.

אשר על כן אנו דוחים את הערעור על רכיב המאסר בפועל. מעמידים את תקופת המאסר על תנאי של המערער על שלושה חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור על עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק. ומעמידים את סכום הקנס של המערער על 2,000 ₪ או 7 ימי מאסר תחתיו.

יתר הוראות גזר הדין יעמדו בעינם.

ניתן והודע היום י"ג
תשרי תשפ"ה,
15/10/2024 במעמד
הנוכחים.

אליהו ביתן, שופט בכיר יעקב דנינו, שופט אהרון משניות, שופט